

Naděje v oblacích

Meredith Appleyard

edice
KLOKAN

Copyright © 2019 by Meredith Appleyard
Translation © Soňa Tobiášová, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu HOME AT LAST
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-139-6

„Když jsem žil doma, žil jsem na lepším místě.“

William Shakespeare, Jak se vám líbí

1

Bylo jaro. Do kuchyně proudil vlahý vánek s vůní citronových květů. Do okenní tabulky donekonečna narážely tři masačky. Hodiny tikaly.

Náhle vzduch prořízl srdceryvný výkřik a Anna nadskočila, až převrhla hrnek s kávou. Doběhla tedy ke dřezu pro hadr a mléčně zabarvený šplíchanec na stole utřela.

Na prahu stanul muž s popelavou tváří. Byl neoholený, rozčuchaný a měl kruhy pod očima. Už jednou se krátce setkali, když je přivezl z letiště pomocník z farmy. Manžel. Brad nebo Brett – nemohla si vzpomenout. Ztěžka polkl a na krku mu poskočil ohryzek.

„Nick, ten zdravotník, se ptá, jestli byste mohla přijít...“, vypravil ze sebe přiškrceně a přitiskl si ruku na ústa. Zachrčel a zase rychle zmizel. Pak někde bouchly dveře a ozvaly se tlumené zvuky dávení.

Z přední části domu Anna zaslechla další výkřik, tentokrát zakončený vzlyknutím. Trhla sebou. Zvuky zvracení z koupelny zesílily. V rychlosti tedy utřela stůl a hodila hadr zpět do dřezu. Pak vyrazila ve směru výkřiků, i když to nepatřilo k její práci.

Jako pilot Královské letecké lékařské služby měla za úkol hlavně bezpečnou přepravu zdravotníků a pacientů. A pokud k letu nebyly optimální podmínky, musela rozhodnout, zda nebude lepší let zrušit.

Už proto se nepovažovalo za vhodné informovat pilota podrobně o stavu pacienta, aby jeho rozhodování neovlivnil třeba zhoršující se stav oběti zločinu nebo vážně nemocného dítěte.

Práce v malém týmu v odlehlých oblastech však téměř vyločovala, aby pilot o pacientově stavu něco nevěděl. Anna

i zdravotník Nick Harrison si toho byli plně vědomi. Už proto bylo jasné, že ji žádá o pomoc, jen pokud je to naléhavé.

Vešla do ložnice v přední části domu, kde zatuchlý vzduch rozháněl stropní větrák. Na lůžku potaženém plastovým prostěradlem ležela mladá žena. Měla zavřené oči, slzami zmáčenou tvář a na hýždích jí zasychala krev.

Tmavovlasý Nick se nad ní skláněl – očividně se soustředil na to, co se děje mezi jejími stehny, ale když Anna vešla, narovnal se a v jeho hlubokých šedozelených očích byla patrná úleva.

„Ahoj,“ promluvil. „Tohle je Rachel, Anno. Porod bohužel přišel předčasně. Brett se potřeboval vydýchat, tak kdybys prosím mohla...“

Anně se stáhlo hrdlo, ale přešla k lůžku a instinktivně vzala Rachel za ruku. Ta ji ihned prudce stiskla.

Jemné blond vlasy se jí potem lepily k čelu. Ze stojánku u lůžka proudila hadičkou do paže infuze.

Anna tedy držela Rachel za ruku a snažila se dívat jinam než na to, co Nick provádí v dolní části postele.

Místnost byla vymalována v jemném odstínu žluté a stěny ve výšce očí vyzdobeny barevnými zvířátky. Anna si s leknutím uvědomila, že jde o dětský pokoj, a sevřela Rachel ruku pevněji. Rachel stále tiskla víčka k sobě a slzy jí tekly po tvářích rychleji než infuze do její žíly.

Nick se narovnal. Rachel otevřela oči, pustila Annu a mlčky se natáhla pro hrozivě nehybný uzlíček v Nickových velkých dlaních. Pak své dítě sevřela v náručí a vtiskla mu rozechvěle polibek na chladné čelíčko.

„Díky, Anno. Mohla bys, prosím, najít Bretta, jestli už se zvládne vrátit,“ řekl Nick klidně, ale výraz měl napjatý a rukavice potřísněné krví.

„Jistě,“ odpověděla a spěchala z místnosti. Přitom odolala pokušení zacpat si uši, aby neslyšela zoufalé kvílení rodičky.

Bretta našla sedět na stinné přední verandě. Měl zarudlé oči a mozolnatou rukou hladil po hlavě černohnědého psa s prošedivělou tlamou.

„Rachel vás potřebuje,“ oslovila ho přiškrčeně. Brett ztuhl, potom psa naposled poplácal a vstal. „Je mi to moc líto,“ dodala Anna z náhlé nutnosti něco říct.

Muž přikývl, sykavě se nadechl a zašel do domu.

Pes se na Annu přívětivě zadíval, vyplázl jazyk a plácl ocasem o zem. Jeho oči se ale neusmívaly a Anna tušila, jak se ten starý brach asi cítí.

Zašla na okraj široké verandy, zadívala se na hodinky a pak vyhlédla do slunečné odpolední krajiny. Potřebovala se vzpamatovat a rychle dostat z hlavy vjemy, zvuky a pachy dětského pokoje, kde ležela rodička.

Popraskaný betonový chodníček před domem lemovaly pruhy trávníku a pár levandulových keřků. Dále na pozemku zahlédla kůlny různých tvarů, cisternu s vodou a rezavějící traktor. V koruně blízkého gumovníku skřehotalo hejno korel.

Pod gumovníkem byla připravena dodávka s nosítky z leたdla na korbě, a Annu napadlo, kam se asi poděl pomocník z farmy, který je přivezl z letiště, a jestli je zase vezme zpět.

Do Elder Creek byli odvoláni při návratu na základnu v Broken Hill po rutinním převozu pacienta do Adelaide. Farma Elder Creek se nacházela v jižní Austrálii, blíže k Adelaide než k Broken Hill. Anna věděla, že jakmile se Nickovi bude pacientka zdát dostatečně stabilní, poletí s ní zpět do Adelaide. V tom případě tedy ona musí poupravit letový plán.

Kdyby se Brett k Rachel připojil, bude nutné v Adelaide doplnit palivo. Zašla dovnitř, umyla si ruce a v rychlosti si uvařila novou kávu. Přitom tajně doufala, že ji Nick už nebude znovu potřebovat.

„Připraven k odletu?“ promluvila Anna do mikrofonu. Slunce už se klonilo k západu, když se chystali ke startu, poté co zdrcenou pacientku předali do rukou personálu adelaidského Ústavu péče o matku a dítě.

„Dveře zabezpečeny,“ odpověděl Nick unaveně.

Při čekání na povel z kontrolní věže se Anna zadívala na startující Jetstar Airbus. Pak teprve dostali povolení k přesunu na rozjezdovou dráhu. Anna se známým návalem adrenalinu zatáhla za ovládací páku a krátce nato se ocitli ve vzduchu.

Jakmile vystoupali do své letové hladiny, trochu se uvolnila v ramenou a pak zaslechla ve sluchátkách Nickův hlas.

„Víš, už chvíli si lámu hlavu, ale myslím, že to mám,“ řekl. „Střední škola v Broken Hill, dva tisíce něco.“

Navzdory únavě a zkreslení hlasu v reproduktoru Anna rozeznala potutelný tón a chytila páku pevněji.

„Nebylas se mnou dokonce v ročníku?“ vyzvídal dál.

Anna stiskla rty, protože neměla v úmyslu mu nijak pomáhat. Jenže on hned mnohem rozhodněji dodal: „Tvůj táta byl Max Kelly, náš nový ředitel. Vystřídal Garyho Fieldinga, když tak nečekaně, ehm, odešel.“

Anna s těžkým srdcem pochopila, že už nemá smysl zapírat. Všechno si domyslel sám.

Nick se zasmál, zatímco si upravovala sluchátka. „Mysleli si, že za to můžeme my kluci z dvanáctého ročníku, co toho ubožáka nakonec dohnalo k nejhoršímu.“

„Vážně?“

„Ale my za to nemohli, přísahám. Spal totiž s dějepisářkou z desáté třídy. Vypadala trochu jako Cameron Diazová. Jenže manželka mu na to přišla a vykopla ho.“

„Nepovídej,“ zamumlala Anna, jako by ji to nijak zvlášť nezajímalo, ale nemohla popřít, že už ji vzpomínky zaplavují jako lavina.

Třeba na to, jak se zděsila, když otec přišel domů a oznámil, že se budou stěhovat do Broken Hill. Na následnou hádku rodičů, když mysleli, že je neslyší. Její matka Tina byla na předměstí spokojená a vehementně se bránila dalšímu stěhování. A přesun do Broken Hill se v jejích očích rovnal zatracení i bez ohledu na otcovo povýšení.

Na Maxe Kellyho, věčného zástupce ředitelů, se teď nečekaně usmálo štěstí. Annu snadno přesvědčil slibem, že jí zaplatí letecký výcvik, a starší dceru Teresu, tou dobou už krátce vdanou, to nijak nevyvedlo z míry.

„No a co jsi teda dělala po škole?“ ozval se znovu Nick a vrátil ji do přítomnosti. „Pokud se pamatuju, Max Kelly zůstal ředitelem ještě nejmíň pět let, ale tebe jsem pak už nikde neviděl...“

„Přesně šest let. Potom už máma začala vyhrožovat, že se vrátí do města, do jakéhokoli města, a klidně bez něj, když to jinak nepůjde. Paměť máš vážně dobrou.“

„Spíš jsem tam měl mladšího bráchu, kterýho jsme neustále tahali z nějakýho maléru. Tak kam ses poděla?“

„Pryč,“ odpověděla Anna stručně. Tehdy se na venkově zdržela krátce. Šlo o bouřlivé životní období, a na ty časy nerada vzpomínala.

„No jo, všichni někam odcházejí, ale občas je to zavane zpátky...“

„Hmm.“

Návrat do Broken Hill opravdu považovala za ironii osudu. Rozhodla se přijmout pracovní nabídku, kterou považovala za jakýsi přestup v kariéře někam dál. Kam přesně, to si nebyla jistá, ale rozhodně blíž k Adelaide, odkud pocházela.

„A proč ses vrátil ty?“ zeptala se.

Slyšela, jak se sykavě nadechl, než odpověděl: „Neuplyne den, abych se na to sám sebe nezeptal.“

Nick se odmlčel a Anna byla ráda, že může nechat vzpomínky spát. Ohlédla se na něj přes rameno. Díval se zamýšleně ven kulatým okénkem a velké ruce nechal ležet na výrazných stehnech. Vypadal unaveně.

Když po kratším volna před týdnem přišla zpět do práce, představil jí starší zdravotník Neville Abrahams Nicka Harrisona jako svého nového zástupce. Začal s nimi létat v listopadu, ale podle toho, co zaslechla, nebyl u letecké záchranky nováčkem a v Broken Hill ho také znali.

Při prvním setkání se jí zdál trochu povědomý, ale došlo jí to až později. Měl totiž nezapomenutelné oči – ani šedé, ani zelené, lemované hustými řasami, co mu mohla závidět každá druhá holka. To byl ale jeho jediný zženštilější rys, pokud mohla soudit.

Pak stačilo pouhých deset vteřin a měla jasno. Kdo by si pomyslel, že patří právě do toho osudného roku na Brokenhillské střední.

Nick se do další konverzace nepouštěl a za necelou hodinku začali v záři zapadajícího slunce přistávat. Anna vytlačila nechtěné vzpomínky sledováním kontrolního panelu a instrukcí kontrolní věže. Domluvila doplnění paliva i kyslíku na palubě letadla. Plněním nutných úkolů si aspoň pročistila hlavu.

Když pak v kanceláři vyplnila formuláře o letu a na parkovišti odemykala svůj deset let starý Holden Commodore, přiběhl za ní Nick znovu.

„Nezašla bys na drink?“

„Ne, díky, byl to dlouhý den a mám ještě nějakou práci.“ Koupit kočce žrádlo a hodit prádlo do pračky – vážně důležité úkoly.

„To je škoda. Nestihl jsem ti poděkovat, jak jsi dneska zaskočila u Rachel Carmichaelové, když se její muž sesypal. Byla jsi skvělá a je mi jasné, že to hodně přesahovalo tvoje povinnosti.“

„Vždyť jsem ji jen držela za ruku.“

„Nepodceňuj držení za ruku, Anno. Někdy je to bohužel všechno, co člověk může udělat.“

„To je fakt.“

Naklonil hlavu ke straně. „A jsi v pohodě? Já vím, že to nebylo lehké ustát...“

„Máš pravdu, nebylo.“ Anna hodila koženou brašnu na zadní sedadlo a zabouchla dveře. „Ale netrvalo to dlouho a už jsem u porodu byla. Ten ale dopadl dobře.“ Dítě se narodilo živé a zdravé. Nemusela to vyslovit, ale jako by se stalo.

„Vážně?“ zeptal se Nick s jistou zvědavostí.

Zaváhala, že musí opět mluvit o osobních věcech, ale pak přikývla. „Sestra má dvě děcka a její muž nebyl zrovna správný tatínek,“ odpověděla a otevřela na straně řidiče. Rozvod byl asi to nejrozumnější, co Teresa mohla pro svou rodinu udělat.

„Á, takže jsi teta...“

„No ano. Ale už vyrostli a odstěhovali se z domu.“

„Vážně nechceš zajít na něco k pití? Co třeba kafe a klidnější rozhovor?“

Zavrtěla hlavou a Nick si složil ruce na prsou. Už se semtělo, proto spíš cítila, než viděla, jak si ji prohlíží.

„Copak?“ prohodila a zapřela se pěstí o bok.

„Nezajímá tě, proč si tě pamatuju ze střední školy?“

„Ani ne.“

„Stejně ti to řeknu... Myslel jsem si tehdy, že jsi fakt kočka,“ pokračoval a naklonil se o něco blíž. „Měla jsi delší vlasy, nekroutily se ti tolik... A někdy jsem tě pozoroval, jak hraješ hokej.“

V šeru se zaleskly jeho bílé zuby. Byl velmi přitažlivý, to nemohla popřít. Taký nejspíš nezadaný a ona věčně singl. Mohlo by to být snadné. Jenže nebylo. A tak prohodila: „Nikdo ještě neví, že jsem tu žila jako teenager. Pokud si někdo vzpomněl na ředitele Kellyho, nespojili si to.“

Nick povytáhl obočí a strčil si ruce do kapes. „U mě je tvoje tajemství v bezpečí. A jestli si to s tím drinkem rozmyslíš, víš, kde mě hledat.“

Anna se dívala, jak odchází přes parkoviště k poslednímu modelu jakéhosi bouráku s pohonem na čtyři kola a prodlouženou kabinou. Už dřív si zbrusu nového vozu všimla. Navíc měl šedo zelenou metalízu skoro stejného odstínu jako Nickovy oči. Zavrtěla hlavou a zapadla za volant starého commodoru.

Ona si Nicka ze školy nepamatovala. Vlastně se snažila zapomenout na všechny. Když se totiž její vrstevníci dozvěděli, že je dcerou ředitele, obloukem se jí vyhýbali. Ten rok

ji ale stejně zaměstnávala letecká škola, zkoušky a taky její instruktor...

V autě bylo horko, a tak otevřela okénka, a než vycouvala z parkoviště, Nickův vůz zmizel.

Z letiště a domovské základny Královské lékařské služby to měla do města jen pár kilometrů. Krajina s nízkým porostem brzy ustoupila městské zástavbě. Provoz v širokých ulicích pod blikajícími lucernami už byl řídký. Večerní špička polevila, jen v supermarketu Coles to ještě žilo.

Anna se připojila k opozdilcům spěchajícím uličkami mezi regály, kteří zaskočili pro rychlovku k večeři či k obědu na další den. Popadla pytel žrádla pro kočky, krabičku se zmraženým jídlem pro sebe, prošla samoobslužnou kasou a během deseti minut byla doma.

To pro ni teď znamenal domek ze sedmdesátých let rozdělený širokou chodbou na dvě části. V jedné se nacházely tři ložnice, ve druhé obývací pokoj, spojený obloukovitým vchodem s kuchyní s jídelním koutem a přilehlou prádelnou.

Anna tu bydlela u Beth Samuelové, porodní asistentky z místní nemocnice. Beth byla jako přírodní blondýna pravým opakem tmavovlasé Anny, baculatá, takže si nemohly půjčovat oblečení, ale její veselá nátura dobře doplňovala Anninu tichou rezervovanost. Anna jí nájmem zase pomáhala splácet hypotéku. Navíc obě pracovaly na směny, a tak jejich soužití fungovalo dobře.

Stárnoucí siamský kocour Albert patřil sice Beth, ale Anna si častěji vzpomněla, že potřebuje nakrmit.

Když vešla, bylo v domě ticho. Beth měla odpolední. Anna rozsvítila, otevřela okna a pustila v kuchyni stropní větrák. Teď v listopadu se k večeru příjemně ochladilo, ale denní teploty stále stoupaly k pětatřiceti.

Z prádelny zaslechla plácnutí kočičích dvířek a pak se v kuchyni objevil Albert a začal mňoukat.

„To víš, to víš,“ zamumlala Anna a sáhla do nákupní tašky. Odměřila mu dávku žrádla do misky a nakrčila nos. „Ne-

chápu, jak tohle můžeš jíst, kámo.“ Kocour švihl ocasem. Postavila tedy misku na zem. Albert si k ní přičichl, zhltl několik soust, olízl si vousy a odešel.

„Říká se děkuju,“ zavolala za ním.

Teprve později ve sprše, když si vtírala šampon do vlasů, ji něco napadlo: možná si Nick potřeboval po těžkém dni popovídat.

Rodit mrtvé dítě, starat se o zničenou matku, brát ohled na nespolutracujícího manžela a nakonec rodičku s mrtvým děckem převážet do Adelaide nebylo jen tak.

Opláchlá si hlavu a vyběhla ze sprchy. V rychlosti se utřela a na stále vlhké tělo si navlékla tričko a staré džínové šortky.

„Uhni, Alberte,“ šťouchla jemně do kocoura ve dveřích a spěchala z koupelny.

Když našla seznam kontaktů na kolegy a stiskla příslušné číslo, hovor ihned spadl do hlasové schránky.

Měla chuť ihned zavěsit, ale přece jen zanechala vzkaz: „Ahoj Nicku, tady Anna. Omlouvám se, jestli jsem něco pokazila. Došlo mi, že jsi měl děsný den, takže kdyby sis potřeboval promluvit...“ Náhle se cítila pošetile, a tak zamumlala: „Ale to je asi blbost,“ a zavěsila.

Jistě měl kolem sebe dost přátel nebo zdravotních sester, kterým se mohl svěřit a kteří by lépe pochopili, čím si prošel. A nejspíš to právě dělal, když měl vypnutý telefon.

Šla si tedy ohřát těstoviny k večeři. Byly bez chuti, proto je zkusila trochu vylepšit máslem a parmezánem.

Právě listovala časopisem o letectví, zatímco v pozadí hrála televize, když se ozval zvonek. Promnula si oči, protáhla se a došla bosky ke dveřím. To jistě bude Scott, Bethin přítel. Jestli je zrovna ve městě, dal si asi někde pár piv a zase nemůže najít klíče. Rozsvítila tedy světlo nad vchodem a vzala za kliku, připravená mu mírně vyhubovat.

2

S tála v otevřených dveřích, ozářená světlem z chodby, a podle výrazu se dalo soudit, že jeho rozhodně nečekala. Nick tedy zvedl láhev vína, co přinesl, a usmál se na ni. „Já vím, že už je pozdě, ale...“

„Jak ses dozvěděl, kde bydlím?“

Začal mávat volnou rukou jako v obraně. „Beth je kámoška. Známe se roky a víš, jak pořád mluví...“

„A ona je teď v práci...“

„Právě. Tak mě napadlo, že tě s tím pozváním vezmu za slovo.“

Anna se stále netvářila moc přívětivě a Nickova hraná veselost vzala za své. Cítil se vyčerpaně a osaměle. Broken Hill sice kdysi býval jeho domovem, ale od té doby uběhlo už hodně let.

„Mělas pravdu, Anno,“ dodal s povzdechem. „Byla to děsná šichta. A taky vím, že je pozdě. Měl jsem nejdřív zavolat.“

„Myslela jsem, že to někde nad pivem probíráš s kolegy.“

„Ale ne. Ti už jsou všichni dávno v pelechu.“

Anna strčila do dveří se sítí a ustoupila, aby mohl projít.

„Díky,“ řekl a zamířil do kuchyně. Anna šla přes obývací za ním.

„Zdá se, že se tady vyznáš.“

„No jo, Beth tu předtím měla na bytě jednu fyzioterapeutku. Kdysi dávno, krátce potom, co dům koupila. Strávili jsme spolu dost času, tedy já s tou nájemnicí. Uměla dávat skvělý masáže...“ Nick postavil láhev na lavici a začal v lince hledat sklenice.

„Já víno nebudu, díky,“ zastavila ho Anna. „Ale ty si klidně naliž.“

„Přinesl jsem ho pro tebe – jako poděkování. Napadlo mě, že by ti suché bílé mohlo chutnat.“

„To jsi hodný, ale ne, díky.“

Zpytavě si ji prohlížel, ale tvářila se neoblomně. Pochopil, že si to nerozmyslí, a vrátil sklenice na místo.

„Nebo by sis dala radši pivo?“

„Ráno vstávám do práce, takže je jedno, co bys přinesl. Co třeba čaj nebo kafe, nedáš si? Nebo jen vodu?“

„Tak třeba vodu.“

Anna otevřela lednici, nalila vychlazenou vodu do dvou sklenic a jednu mu podala.

„A co se stalo s tou fyzioterapeutkou?“

Nick došel k jídelnímu stolu a stihl si povšimnout, jak šortky hezky obepínají Annin zadek. Odtáhl židli a posadil se naproti ní.

„Nicole? Přišla na to, že to tady nesnáší, a vrátila se do Mildury.“

„To je smůla. Asi tě to mrzelo, že?“

Nick zvedl sklenici a dlouze se napil. Tehdy skutečně zklamaný byl, ale rychle se oklepal.

„Hm, takže ty jsi už vážně byla na porodním oddělení?“ zkusil změnit téma, protože neměl chuť rozebírat své dávné milostné vztahy. „A něco jako dneska jsi tam zažila taky?“

„To ne. Spíš po mně zdravotníci občas chtějí pomoc s věcmi, o které by si mužům-pilotům neřekli.“

„A u mě jako u chlapa zas nikdo nečeká, že bych mohl dělat zdravotní sestru. Spíš všichni předpokládají, že jsem pilot nebo doktor.“

„Jasně,“ přikývla a Nick pocítil zvláštní teplo, když zvedla koutky úst v úsměvu. „Je zvláštní, že v době takové korektnosti lidi pořád trvají na všech těch stereotypch. A na venkově obzvlášť.“

„Asi jo. Moc jsem o tom zatím nepřemýšlel.“

Anna se chopila skleničky a setřela dlaní vlhký kroužek ze stolu. „A jak to dál vidíš s Rachel?“ pokračovala. „Nejsem

profík, ale zdála se mi dost křehká. Mrzelo mě, že se k ní manžel nepřipojil. Jistě potřebovala jeho podporu.“

„Netuším, proč nechtěl. Snažil jsem se ho pobízet, ale nedal si říct. A k té první otázce – Rachel spíš odhaduju na typ ženské, která se z toho při dobré péči postupně dostane. To spíš Brett se mi zdál problematický.“

„Co myslíš, že vyvolalo předčasný porod?“

Nick nad tím už několikrát dumal. „Těžko říct,“ ozval se po chvíli. „Na to možná přijde někdo z doktorů, ale...“

Anna zvedla hlavu a zadívala se mu do očí. „Ale co?“

„Nejsem si jistý,“ zamračil se. „Něco se tam stalo. Když jsme dorazili a prohlížel jsem ji, byla vstřícná a spolupracovala, dokud se v ložnici neobjevil Brett. Pak se najednou uzavřela. Sotva mi odpovídala na otázky, jako kdy naposled cítila pohyby, kdy jí praskla voda nebo kdy začaly kontrakce.“

Anna zašla k lednici a dolila oběma vodu.

„Díky.“ Nick si položil lokty na stůl. „Jak se ten Brett jevil tobě?“

„Napjatý, rozčilený, jinak těžko říct, jako většina chlapů při porodu. Zaslechla jsem, že zvrací... A když jsem pro něj zašla na verandu, měl rudé oči, jako by plakal.“

Nick složil hlavu do dlaní. „Byla to holčička. Rachel jí říkala Matildo. Pokoušel jsem se ji oživit,“ dodal a začal si masírovat spánky, jako by tak mohl lépe zapomenout na drobné, nehybné tělíčko. „Ztráta času. Oba jsme to věděli, ale musel jsem to aspoň zkusit.“

„Nemyslíš si snad, že jí nějak ubližoval, nebo ano?“

„Kdo, Brett? Jak tě to napadlo?“

„Ani nevím. Prostě jak jsi řekl, byl to jen pocit, že tam něco nehraje.“

Nick zavrtěl hlavou. „Jen mezi námi, měla na levém boku a na zadku čerstvé modřiny. Když jsem se na ně zeptal, vyhubavě odpověděla, že je prostě neohrabaná. Měl jsem dojem, že musela v posledních dnech někde upadnout. Dál nevím. Ale tím to celé mohlo začít.“

„Nespadla třeba z koně?“

Nick pootevřel pusu. „No to snad... Proč by vůbec lezla na koně? Proč by ve třicátém týdnu těhotenství tak riskovala?“

„Je to žena farmáře, po těch se toho chce hodně. Na lednici jsem zahlédla fotky, jak rajtuje na koni, na honáckých soutěžích a tak. Působila jako profík.“

„No jo, jenomže to neznamená, že by jezdila i v poslední době.“

„Jen mě to napadlo. Třeba se v nemocnici svěří doktorem.“

Anna se narovnala a spojila si ruce v zátylku, pak se zhoupla na židli a protáhla se. „Ne že by mi po tom něco bylo.“

„Patříš přece k týmu, je to i tvoje starost. Všechno jsem sice podrobně zadokumentoval, ale tyhle spekulace bychom si asi měli nechat pro sebe.“

„Já to nikde vyprávět nebudu,“ odpověděla Anna a spustila ruce.

„Zítřka jsem Brettovi slíbil zavolat, co je nového. Třeba si to rozmyslel a zajel mezitím za ženou do Adelaide, kde by měl podle mě být.“ Nick dopil a chvíli se díval do prázdné sklenice. Anna sebou cukla, až když se nečekaně zvedl.

„Ale teď už je vážně pozdě, měl bych jít. Teda pokud jsi nechtěla probrat ještě něco jiného...“

Zavrtěla hlavou. „Takže jsi v pořádku?“ zeptala se a musela zaklonit hlavu, aby mu viděla do tváře.

„Zase budu,“ přikývl a doufal, že se z toho dokáže do rána vyspat.

„Můžu pro tebe ještě něco udělat?“

Nick se jí zadíval do bezelstných hnědých očí. „Tohle nebyl první porod mrtvého děcka. Ale poprvé jsem na to byl sám, bez podpory, a cítil se o to bezmocnější, že s tím nemůžu nic udělat.“

„Já myslím, že sis vedl skvěle. Podle toho co jsem viděla, i když nejsem žádný odborník, jsi o moc víc udělat nemohl.“

„Možná,“ Nick pokrčil rameny, „jenže to je na téhle práci právě problematické. V nemocnici jsou vždycky ještě nějaké možnosti a další odborníci. Tady, tak daleko od všeho, všechno záleželo jen na jediném člověku. Utěšit mě může jen to, že doktor, co ji přebíral, taky potvrdil, že by s tím nic nenadělal. Ani kdyby poslali další letadlo s lékařem na palubě, nic by to prý nezměnilo. My jsme byli prostě v tu dobu poblíž a mohli nás tam odklonit, takže pomoc pro ni přišla o něco dřív.“

„I v tom je jistá útěcha,“ řekla Anna a vstala.

„To jo.“ Nick se náhle cítil nejistě. Kdyby šlo o Beth nebo jinou kolegyni, určitě by je po takovém rozhovoru obejmul. U Anny se neodvážil.

„Na, to víno si zase odnes.“ Anna zvedla láhev z lavice.

„Jen si ho nech. To mělo být poděkování. A jestli ho nevy-piješ, Beth se o to jistě postará.“

„Máš pravdu.“ Anna se bublavě zasmála a Nick ucítil mrazení v zádech. „Tu to rozhodně potěší.“

Nick zamrkal, protože si uvědomil, že jí zírá na rty a bojuje s náhlou vlnou chťiče. Musel od ní odtrhnout oči a rychle vyrazit k domovním dveřím.

Už v sedmnácti to byla kočka – sebevědomá sexy holka, co neměla nejmenší tušení, jaký na něj má účinek. Když je kolega u letecké záchranky představil, poznal ji okamžitě, kdežto ona neměla ponětí, s kým mluví.

Teď, po tolika letech, mu docela vyrážela dech. Časem získala jakousi svůdnou, tichou vyzrálost.

„Dobrou noc,“ vypravil ze sebe.

„Dobrou,“ odpověděla a vyšla za ním na verandu. „A promiň, že jsem na tebe zkraje tak vybafla. Čekala jsem někoho jiného.“

Nejspíš jiného chlapa, uvědomil si a pocítil záchvěv žárlivosti. Její tvář však byla v přítmí nečitelná.

S bolavým klínem pak došel ke svému off-roadu a v duchu si sliboval, že tentokrát se postará, aby na něj Anna nezapomněla.

Nickův spolubydlící Danny ležel rozvalený na gauči dvou-pokojového bytu a sledoval sportovní kanál. Kamarádili se vlastně od školky. Na stolku i na zemi se povalovaly plechovky od piva a sáčky od čipsů.

Nick už toužil jen po spánku. Gauč u televize však bohužel sloužil jako jeho postel, a tak musel počkat, až se Danny odporoučí do ložnice. Nick nejdřív dokonce pomyslel na to, že se vrátí na základnu a vyspí se tam.

Měl vlastně štěstí, že se Danny rozešel s přítelkyní krátce předtím, než se Nick vrátil do Broken Hill, ale za nocí jako tahle by uvítal lepší ubytování.

„Popadni pivo, brácho, je jich plná lednice,“ zamumlal Danny přiopile. „Aspoň něco lepšího než ty její jogurty a žrádlo pro králíky... Už nikdy víc.“

Nick napočítal šest prázdných plechovek a pochopil, že kamarád je na dobré cestě se slušně zlázat. A on si nejspíš znova vyslechne celou historii o tom, jak ho Brooke odkopla, že to stejně byla mrcha a že pro něj vlastně nic lepšího nemohla udělat. A pak přijdou opilecké slzy a přiznání, že na ni pořád čeká a že by udělal cokoli, jen aby se vrátila.

Nick, poučený z dřívějších, se rozhlédl, kde Danny nechal telefon. Ležel na gauči vedle, a tak si k němu Nick přisedl a zastrčil ho nenápadně mezi polštáře. To mu snad ušetří pozdější tahanici a Dannymu noční opilecký telefonát bývalé přítelkyni, což nikdy nedopadlo dobře.

Teprve o půlnoci si Nick mohl roztáhnout na pohovce spacák. Měl za sebou čtyři dvanáctihodinové směny a další den nastupoval na první ze tří nočních. Teprve pak následovalo třídní volno. Během nočních směn se aspoň nikdo nebude divit, že přespává v pokoji na letišti. Pro takové případy tam přece postel drželi.

Natáhl se, ohnal se po komárech a snažil se nevnímat chrápání z vedlejší ložnice.

Přespávání na gauči u kamaráda bylo v jeho věku dost směšné. A navíc v Broken Hillu, kam se chtěl vracet už jen

na občasnou návštěvu. Kdyby začal dumat na sledem událostí, které ho dovedly tam, kde právě byl, musel by snad něco rozbít.

Raději tedy schoval hlavu do polštáře a přísahal si, že si po výplatě aspoň najde lepší bydlení. Do té doby musel být Dan-nymu vděčný a doufat, že se Brooke během těch pár týdnů nevrátí.

3

Anna obyčejně nečekala, až se Beth po odpolední vrátí domů, ale tentokrát udělala výjimku. Věděla, že se spolu-bydlící, ještě pod vlivem dojmů z práce, bude chtít vypovídat.

Když Nick odešel, musela si chtě nechtě v hlavě přehrát události toho dne. A taky si opět vybavila jeho upřený pohled a to, jak jí přitom poskočilo srdce a celá ztuhla. Mrkla na hodiny a šla zapnout varnou konvici. Zanedlouho příjezdovou cestu ozářily reflektory auta a pak zarachotil klíč v zámku.

„Anno, ty nespíš?“ podivila se Beth a hodila tašku na kuchyňskou židli. „Už jsem slyšela, že jste měli perný den...“

„Ano?“ nechápala Anna. „Myslela jsem, že tyhle věci podléhají lékařskému tajemství.“

„Taky že jo.“

„Tak jak to víš?“

„Byla jsem zrovna na recepci, když volal doktor od záchranky, co měl službu. Vyžádal si mě, protože stál o názor porodníka. Chudák holka.“ Beth nakoukla do ledničky a po prozkoumání obsahu vytáhla zbytek cheesecakeu. „Mám hlad jako vlk. Dáš si kousek?“

„Ne, díky, už jsem si vyčistila zuby.“

„A já bych to taky jíst neměla,“ usoudila Beth a vrátila misku do lednice.

Udělal si tedy čaj a usadily se s ním v obývacím. Beth skopla boty a plácla sebou na gauč vedle Anny.

„Smrdí mi nohy, promiň.“

Anna se trochu odtáhla. „Chvilí to vydržím. Náročná šichta?“

„Tři porody naráz. Jsou dny, kdy se nic neděje, a pak přivezou tři najednou a druhá asistentka musí domů, protože se jí udělalo zle. Prý snědla bramborový salát, co chutnal trochu divně.“ Beth nechápavě zavrtěla hlavou. „Proč lidi vůbec něco takového dělají?“

„Tak to vážně nevím.“

Beth skrčila nohy a hledala na gauči pohodlnou pozici. „Poslali místo ní sestru žákyňku. A to můžu být ráda, že vůbec měl kdo zaskočit. S tou nemocnicí to jde vážně do háje. Jsem ráda, že tam zítra nemusím.“

„A Scott je ve městě?“

„Myslím, že ne,“ povzdechla se Beth. „Naposled jsem o něm slyšela, že převáží dobytek někam do Queenslandu. Vážně uvažuji, že mu dám kopačky. To přece není žádný vztah, když se skoro nevidíme. A když jo, stojí jen o sex, pár piv a spánek. Ne vždycky v tomhle pořadí.“

„Myslela jsem, že se hodláte zasnoubit.“

Beth si odfrkla. „Že je pryč, vím vlastně jen proto, že jsem v supermarketu narazila na jeho sestru.“

„Copak spolu nejste už celou věčnost?“

„No právě. Jenže poslední dobou spíš nejsme, než jsme.“

„Stalo se něco? Nechci teda vyzvídat...“

„Není co. Věčně si stěžuje, že pořád jen pracuju, i o víkendech a v noci, a já po něm marně chci, aby mi prostě dal předem vědět, že si to nějak zařídím. On snad nikdy nepochopí, jak se sestry na směnách střídají, i když jsem mu to stokrát vysvětlovala.“ Beth zvrátila hlavu a na moment zavřela oči. „Možná už jeden druhého jen unavujeme. Nejspíš to udělám jako ty a budu se chlapům prostě vyhýbat.“

„Jak to myslíš? Já se jim přece nevyhýbám.“

Beth otevřela jedno oko. „Nepovídej. Jak dlouho tu bydlíš, osm měsíců? Měla jsi snad za tu dobu nějaké rande?“

„No a?“

Beth se nadzvedla a pohlédla Anně zpříma do očí. „Přitom máš všech pět pé: jsi vyšší než já, svobodná, skvěle vypadáš, a přitom žiješ jako jeptiška. Buď si čteš jeden z těch časopisů o letadlech nebo jsi zalezlá v ložnici a děláš tam bůhví co. Maximálně si jdeš zaplavat.“

„Prostě ráda plavu.“ Annu překvapilo, že si Beth vůbec stihla všimnout jejích zájmů, a škádlivě do ní dloubla loktem. „A jak víš, že neprovozuju třeba žhavý sex po telefonu, když jsem podle tebe pořád zalezlá v ložnici?“

„Anebo možná...“ Beth přimhouřila oči a vyčkávala, dokud se Anna neošila.

„Možná co?“

„Možná nezadaná nejsi a máš někde v Adelaide zašitého nějakého svalouše,“ zamrkala na ni po chvíli. „Jen mi ho nechceš ukázat, abych ti ho nepřebrala.“

Anna rozhodla rukama. „A je to venku! Jak jsi to uhodla? Ale teď na rovinu,“ ztišila hlas a zatvářila se spiklenecky, „já tam mám totiž manžela i milence!“

„Anebo rovnou milenku, ať se jdou všichni chlapi vycpat, že?“ Beth se natáhla a poplácala Annu po paži. „Já vím, že mi po tom nic není. Ale jestli vážně provozuješ sex po telefonu, tak ti dost závidím.“

Chvilí mlčky popíjely čaj a Anna přemýšlela, co by asi Beth řekla, kdyby jí přiznala pravdu: totiž že ještě nikdy žádného manžela ani přítele neměla.

Pak se znovu ozvala Beth: „Ale jinak mi můžeš říct cokoli, nikomu to nepovím.“ Zarazila se, náhle vytřeštila oči a zamračila se. „Ale lesba nejsi, že ne? Ne že by mi to vadilo,“ dodala a nenápadně se na gauči odtáhla.

„Jen klid, Beth, to fakt ne,“ zasmála se Anna. „Ani nevíš, jak často tohle někoho napadne jen proto, že mám mužské povolání.“

„Amelia Earhartová byla taky ženská,“ prohodila Beth.

„No vidíš.“ Anna se zvedla a natáhla se pro Bethin hrnek.

„Stejně myslím, že bys měla začít randit. Zkusit to prostě s prvním klukem, co tě někam pozve.“

„Tak to sotva. Jsem tu kvůli práci, vztah nehledám.“

„Copak nemůžeš stíhat obojí?“

„A tobě to jde?“

„Hm, zásah.“ Beth si zívla, až jí luplo v čelisti. „Už je asi čas jít do postele. A zítra před desátou rozhodně nevylezu.“

„Až půjdu v šest do bazénu, slibuju, že budu jako myška.“

Beth zasténala. „Ty jsi vážně cvok, vstávat tak brzo, když nemusíš...“

Anna pokrčila rameny. Časné ráno, začátek nového dne, pach chlorované vody a pak její pohlazení, přesně tak to měla ráda. „Koupelna je už jen tvoje,“ dodala.

„Fajn. Dík.“

Ve dveřích se náhle zjevil Albert a začal příst. Beth ho vzala do náruče a zabořila tvář do jeho kožichu. „Tak dobrou,“ řekla přidušeně. Zmizela v ložnici, ale za minutku byla zpátky bez kocoura.

„Ještě jsem chtěla říct, že kdybys sis potřebovala promluvit o dnešku, jsem tady. Nick byl určitě rád, že tě tam měl. A já umím držet jazyk za zuby.“

Beth zase zmizela a po chvilce se ozvalo hučení vody v potrubí, což značilo, že si pustila sprchu.

Anna zanesla špinavé hrnky do myčky a napustila na ráno vodu do konvice. Zaslechla ňafání sousedovic psa. Drobný ratlík s nepochopitelným jménem Hercules štěkal téměř neustále.

Anna se bezděčně zadívala z okna, ale náhle se jí stáhlo hrdlo a měla pláč na krajíčku. Byl to opravdu dlouhý den plný zvrátů.

Zatlačila si dlaní na břicho a snažila se zhluboka dýchat. Pak zavřela oči a při každém výdechu pomalu počítala, dokud nepříjemný pocit neodezněl.

Na moment se opět ocitla v dětském pokoji u Carmichaelových, kde vzaly tak krutě za své mnohé naděje a sny. A teď

se ti lidé potýkají s pocitem ztráty a neutišitelným žalem, po němž bohužel přichází lítost a sebeobviňování. Která žena by se netrápila výčitkami a otázkami, proč k tomu muselo dojít a jestli by to dopadlo jinak, kdyby byla opatrnější? Anna s lítostí pomyslela na Rachel.

Rozhovor s Nickem cestou domů v ní pak probudil vzpomínky, které chtěla nechat pohřbené hluboko v sobě. A pak ještě s Beth žertovala o tajných milencích a sexu po telefonu, aby se vyhnula myšlenkám na to, co skutečně musela nechat v Adelaide.

Jaký povrchní život si to v Broken Hill vybudovala... Nic takového přece neplánovala, a kdyby se jí někdo přímo zeptal, asi by odpověděla, že nemá žádná velká tajemství, jen se hned každému na setkání se vším nesvěřuje. Ale čím víc se s Beth sbližovala, tím víc se jí líbila její otevřenost a humor, a její vlastní uzavřenost jí byla protivná.

Jenže dneska Nicka požádala, aby si nechal pro sebe, že v Broken Hill chodila do školy, čímž z neškodné informace vlastně udělala tajemství. Záleželo snad někomu kromě ní na tom, co tehdy dělala?

Pes dál ňafal, dokud se u sousedů nerozsvítilo. Anna se přestala opírat o dřež, zhasla a šla do postele. Snad se z toho všeho vespí.

4

S lunce zářilo na čistě modrém nebi. Anna jela se staženým okénkem směrem k letišti a cítila první vlnu nadcházejícího horka. Ten den mělo být až pětatřicet ve stínu.

Cestou minula starý bílý commodore, zaparkovaný pod keřem asi deset metrů od krajnice. Už několikrát si vozu všimla, protože šlo o stejný model jako měla sama. Nenápadné auto,

až na to, že každé ráno parkovalo na stejném místě, ale odpoledne bylo pryč.

„Třeba v něm někdo přespává,“ napadlo Beth, když se jí o vozu zmínila. „Každé město má své bezdomovce.“

Anna se jí nesvěřila, že sama kdysi krátce přespávala v autě, a nebýt Teresiny laskavosti, mohla tak bydlet dlouho, jistě do doby, než by si našla slušnější práci. Snad proto jí to opuštěné auto na kraji města nahánělo husí kůži.

Když najela na odbočku k letišti, pustila auto z hlavy a soustředila se na nový den v práci. Měli na programu rutinní návštěvy pacientů ve dvou menších osadách a taky zdravotnického centra na ropných polích. Už se docela těšila. Nic se totiž nemohlo rovnat letu za krásného počasí. A rozvážení pacientů a zdravotnického personálu bylo uspokojivější než cesty s pouhým nákladem nebo pendlujícími dělníky.

Zaparkovala na posledním volném místě, kde odpoledne býval stín, popadla tašku s věcmi a zamkla auto.

Od mise do Elder Creek už uplynulo šest dní, ale vzpomínka byla stejně živá, jako by šlo o šest hodin.

Anna se toužila zeptat Nicka, jak se Rachel a Brettovi daří. Je už Rachel aspoň zpátky doma? Měla malá Matilda pohřeb? Je Nick v kontaktu s Brettem?

Jenže zdraví pacientů nebyla její starost a v pilotní kabině stěží mohla něco zaslechnout, zvláště když měl Nick noční směny a teď zase tři dny volna. Od toho večera u Beth na něj nikde nenarazila.

Jelikož měl právě volno, nemělo ani smysl procházet přes oddělení pro zdravotníky, kde by ho stejně nepotkala. Zamířila tedy kolem prázdné recepce do pokoje pro piloty. Odemkla a rozsvítila.

Byla to jen malá, úsporně zařízená místnost, které však dominoval velký počítač a police s mnoha příručkami a průvodci. Každý kousek šedě natřených stěn byl pokryt mapami či tabulkami. Hnědá kobercová dlažba pokojík nijak zvlášť nezdobila.

Anna zapnula počítač, vyplnila denní letový plán a potvrdila přílet a odlet na všechny dohodnuté dráhy. Počasí se podle předpovědi nemělo měnit.

Letadlo měla připravené před hangárem, pojízdný akumulátor vedle něj. Zamávala na technika, provedla rutinní předletovou kontrolu a naposled letadlo obešla.

„Tak nastupovat, panstvo, čeká nás dlouhý den,“ pobízela poslední z pasažérů k nástupu na palubu. Bylo pár minut před osmou a měli před sebou deset hodin na cestách. Už by ráda vyrazila. Ještě pro jistotu zkontrolovala, zda jsou uzavřené boxy v křídlech potom, co tam naložil zavazadla i zubař a jeho asistentka.

Dnes Anna převážela sedm lidí – dva lékaře, studentku medicíny, praktickou sestru, psychologa a dentistu s asistentkou. Když se všichni usadili, nastoupila i ona, vytáhla schůdky, zavřela a zamkla dveře.

Cestou do kokpitu se rozhlédla po kabině, zda jsou všechna uložená osobní zavazadla zajištěna proti pohybu. Potom se vysoukala do sedadla, uložila tašku na místo, vzala si pásy a sluchátka. Provedla sled nutných úkonů před startem a pak zvedla palec směrem k technikovi. Je připravená zapnout motory.

V tu chvíli se rozsvítila cedulka se znakem pro bezpečnostní pás. Anna se ohlédla přes rameno. Všichni cestující byli připoutaní.

Zaposlouchala se do známého bzučení, pousmála se, ozvala se kontrolní věži a dorolovala na runway. Ten pocit byl pořád stejně báječný – nemohla by dělat jinou práci.

Její první samostatný let byl největší zážitek jejího života. Ta svoboda a pocit kontroly... Nic se nemohlo rovnat dojmu, co v ní vyvolal rozjezd po runwayi, nával adrenalinu a síla přetížení a nakonec té opojné chvíli, kdy se kola odlepí od země a horizont před vámi zmizí. Tento pocit poprvé zažila jako desetiletá na vyhlídkovém letu podél Gold Coast, a od té doby ji neopustil.

První přistání zvládla přímo učebnicově. Nad úzkou dráhou se vedrem tetelil vzduch, a když otevřela dveře, přivítal ji náraz horkého vzduchu a taky hejna much.

Zasalutovala pěti vystupujícím pasažérům a pomohla jim vyložit zavazadla. Na letišti na ně čekaly dva zaprášené terénní vozy, jimiž se přepravovali na malou kliniku v blízkém městečku.

Krátce na to už Anna znovu vyrazila na další zastávku, do malé osady na Cooper Creek. Tohle místo měla ráda – už zdálky zahlédla nezaměnitelnou meandrující řeku lemovanou stromy a starou trať zvanou Strzelecki Track vinoucí se z jihu.

Letoun dosedl, a když vše vyložila a zajistila, nasedla spolu se zbylými cestujícími do vozu, který je zavezl do nedalekého zdravotnického centra.

Šlo o oprýskanou montovanou stavbu, před níž už čekal houf pacientů, usazených venku ve stínu na plastových židlích.

„Díky za svezení,“ loučil se jeden z lékařů s řidičem, hodil si batoh na záda a zazubil se na medičku. „Tak jdeme na věc!“

„Já budu vzadu,“ oznámila Anna a prošla uličkou do malé kuchyňky.

V lednici našla mléko, plechovku se sušenkami a potěšilo ji, že někdo už předem zapnul klimatizaci. Uvařila si tedy kávu, vyplnila papíry o letu a bez velkého nadšení začala listovat reklamním časopisem.

Po chvíli se objevila studentka medicíny a oznámila: „Ještě tam čeká pět pacientů.“

Anna vstala a protáhla se. „Takže nám na oběd nezbyde moc času,“ zamumlala. Vždycky se stavili na jídlo v kantýně na ropných polích, kde se dobře vařilo. Navíc tam měli vynikající stroj na točenou zmrzlinu a Anna nikdy neodolala.

„Půjdu se teda projít. Kdyby mě někdo potřeboval, jsem dole u řeky.“

Dívka hodila sáčky čaje do dvou hrnků a užasle pootevřela pusou. „Vážně se chcete procházet v tom horku? Když je všude tolik much?“

„Vážně,“ odpověděla Anna. „Do hodiny jsem zpátky.“

Vydala se po asfaltce k řece a ihned se uvědomila, že si měla koupit nějakou čepici. Před známým starým hotýlkem parkovaly dva osamělé teréňáky a ve stínu ležel u misky s vodou přivázaný zrzavý pes. Stríhal ušima a ztěžka oddechoval.

Piknikové stolky byly opuštěné. Důchodci s karavany nejspíš už odjeli na méně rozpálená místa blíž k pobřeží.

U řeky se o něco lépe dýchalo. Anna už cítila, jak jí po zádech stéká pot, a než by přešla přes násep na druhý břeh, jak měla původně v plánu, raději se usadila na nejbližším zastíněném místě u vody.

Nános zaschlého bahna na protějším břehu naznačoval, kam až hladina jindy dosahuje. Dnes byl však Cooper Creek mělký a líně proudil mezi břehy, jen mouchy měly napilno.

Anna si vyhloubila zadkem v písčitém břehu mělký důlek a položila se na záda. S předloktím opřeným o čelo se pak zadívala do koruny stromu. Pomalu vdechovala horký vzduch s vůní eukalyptů, zavřela oči a snažila se uvolnit a na nic nemyslet.

Jenže to nešlo. Myšlenky na Isabelle nosila v hlavě neustále.

Tolik se jí po dceři stýskalo a starost o ni nikdy nepolevovala. Vždyť Izzy bylo teprve patnáct, žila pět set kilometrů daleko a starala se o sebe v podstatě sama.

Anna se ušklíbla, protože si vzpomněla, jak na tuhle větu zareagovala Teresa. Užasle pootevřela pusou a pak vypálila: „Jak sama? To snad nemyslíš vážně? Je na jedné z nejlepších soukromých škol v Adelaide a já na ni dohlížím o víkendech!“

Sestra měla zčásti pravdu, přesto bylo pro Annu moc těžké opustit dceru kvůli práci v Broken Hill, i když o místě u RFDS vždycky snila.

Pravdou zůstávalo, že kdyby ji regionální aerolinky nepropustily jako nadbytečnou, staré místo by neopustila a dál by převážela náklad a pendlující dělníky.

Jako zaměstnaná svobodná matka už ale nestíhala sledovat, jaké má letecká společnost problémy nebo jak intrikují mužští piloti, když se rozneslo, že budou propouštět. A tak to odnesla právě ona – jediná ženská v týmu.

Utěšovala se tím, že šlo o nudnou práci, třebaže se kvůli pravidelnému slušnému platu dala vydržet. Myslela, že musí zůstat, dokud Izzy nedokončí školu, a teprve pak bude hledat místo, jaké by se jí líbilo.

Osud tomu chtěl, že kvůli propuštění pro nadbytečnost dostala takové místo mnohem dřív, než plánovala. Být nezaměstnaná si nemohla dovolit a příliš času na zvažování, jestli dokáže být „matkou na dálku“ také neměla.

Přijala tedy nové místo a doufala v nejlepší. Nové výzvy, nové horizonty, musela změnit vlastně téměř vše.

„Proč nemůžu s tebou?“ zlobila se Izzy, když slyšela o novém zaměstnání.

„Protože ti na téhle škole bude líp. Já ani netuším, jak dlouho tam zůstanu, ale pevně doufám, že časem dostanu u Letecké lékařské služby práci blíž k domovu,“ odpověděla Anna a snažila se ignorovat dceřin vzpurný výraz.

Nakonec se s tím Izzy smířila a byla na matku-pilotku vlastně pyšná.

Anna věděla, že od chvíle, kdy zjistila, že je těhotná, a to téměř ve věku své dcery dnes, její život už nepatřil jen jí. Zodpovědnost, s jakou zahájila život svobodné matky, byla pro tak mladou ženu často tíživá. I přesto občas dokázala snít.

Když po druhém kole přijímacího řízení nové místo skutečně dostala, měla velkou radost. V rychlosti s Izzy sbalily, vše co měly, a vyklidily nájemní byt, kde žily posledních pět let, Anna dcerku svěřila péči soukromé internátní školy a o víkendech tetě Terese, a vydala se vstříc nečekané svobodě.

To však neznamenalo, že by věčně netrpěla úzkostí a výčitkami svědomí, že nezletilou dceru opustila, a příliš nepomáhalo ani sestřino ujišťování, že mít v domě dospívající holku bude jako návrat starých dobrých časů a že aspoň nebude pořád sama.

Anna si na břehu našla pohodlnější pozici a nechala se konejšit zpěvem cikád. Kdesi v dálce na silnici zarachotilo auto. Nahmátla v kapse telefon, i když věděla, že v téhle pustině není signál a Izzy je v tu dobu ve škole. Přesto přístroj stiskla v dlani a cítila se být k dceři blíž i navzdory stovkám kilometrů, co je dělily.

O tři letiště a zastávky později převezla Anna všechny pasažéry zpět na místo, odkud o deset hodin dříve odstartovali. Oči za leteckými brýlemi už ji pálily únavou, košili měla zmačkanou, kalhoty špinavé a boty zaprášené. Ostatní, obtěžkaní různým vybavením své profese, vypadali při pochodu přes plochu stejně vyčerpaní. Touhle dobou už nikdo s nikým příliš nekonverzoval.

Lékař letecké záchranky Tim Carpenter trochu zpomalil a cestou se k Anně připojil. Byl zhruba stejně starý jako ona – tedy něco přes třicet – vysoký, štíhlý a výrazně zrzavý. Taký poněkud neústupný ve svých názorech, ale Anna si ho oblíbila a zdravotní sestry ho respektovaly.

„Dneska večer pořádá Lisa mejdan na rozloučenou. Je to u mě. Nechceš přijít?“ prohodil. „Myslím, že se to moc neprotáhne.“

„Lisa? Ta medička, co je tu teprve dva týdny? Dneska jsem ji totiž potkala poprvé...“

Tim zahýbal obočím. „Každý důvod dát si pár drinků je dobrý, ne?“

Došli k hangáru, Anna se zastavila a sundala si brýle. Byla průměrně vysoká, ale Tim ji dost převyšoval. „Už dlouho jsi mě na žádný svůj večírek nepozval...“

„Vzdal jsem to, protože vždycky odmítáš.“

„Tak vidíš,“ prohodila a vydala se k místnosti pro piloty. Tim ji však chytil za rameno. Zadívala se na jeho ruku, a tak ji zase pustil.

„A proč nikdy nechceš, Anno?“ zeptal se jemněji.